

SJÓNVARPIÐ

FRÍGGJADAGUR

Fríggjadag kl. 20.30

Rok á gistingarhúsinum

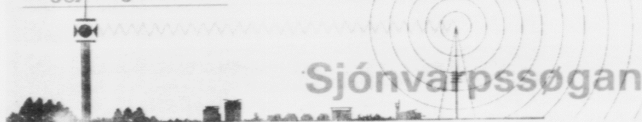
Gistingarhúsið letur upp aftur. Frá vinstu: Basil Fawley (John Cleese), Polly (Connie Booth) og tænarin Manuel (Andrew Sachs)

Vit fáa nú aftur eina roð við tí ekki heilt vanliga gistingarhúsinum. Hetta er bretska sjónvarpsroð, har vit siggja gistingarhússtjóran Basil, konuna Sybil, stovugentuna Polly

og tænarin Manuel. Basil hefur nú gjørt av, at nú skal nakað gerast við moralska umdømið hjá gistingarhúsinum. Men, sum ikki einaferð, miseydnast ætlanir hansara.

Føðingardagurin hjá Manuel ger hesar ætlanir ógvuliga truplar — og Basil hefur ilt við at stýra sær.

Fríggjadag kl. 21.05

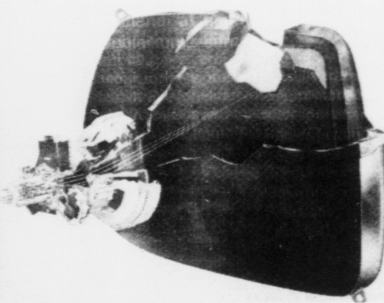

Kappingin um hvør ið fyrstur kom við sjónvarpinum sum fjølmiðul byrjaði longu í 20-unum millum Vestureuropa, Japan, Sovjet og USA.

Í hesum part-

inum verður serliga greitt frá teimum, sum uppfundu henda nýggja teknikk. Í Onglandi m.a. John Logie Baird, í USA Vladimir Zworykin og Philo T. Farnsworth.

Ein av teimum, sum eru við í hesi sendingini, er japanski verkfrøðingurin, sum í 1928 sendi sínar fyrstu sjónvarpsmyndir út í loftina.

Í 1969 bar til at senda myndir av mánanum við teirri nútímans útgerð, sum tá var til taks

ÚTVARPSUMMÆLI

Elin S. Jacobsen skrivar

At skráin fyri sendingar um páskirnar kom so seint, at bert okkurt blaðið fekk prentað hana, kundi borið á, at útvarpið hevur havt ilt við at finna hóskaði tilfar til allar høgtíðsdagarnar. Tónleika- og sálmasendingar, ið skuldu draga tankarnar frá tí áhaldandi regninum og geva tann rætta páskaðámin, hevði útvarpið fyri tað mesta frá konsertum, sum Norðurlandahúsið og onnur hava skipað fyri.

Ein samrøða var við Knút Háberg, stjóra í Føroya Sparikassa, sum var mikið hugnalig. Hann fortaldi um tey stórv, hann hevði rætt síðan hann var ungur, og sum altíð, tá ið fólk minnst bara 40-50 ár aftur í tíðina, fáa vit høvi at dvølja við tær stórbroytingar, ið okkara samfelag hevur verið fyri. Og so tað paradoksala, at tá ið tíðini fingur fólk t.d. klæði og

skógvar seymað í býnum, og fleiri kundu liva av hesum handverki, so litið fólkatalið var aftur imóti tí, tað er nú. Og so skulu vit minnst til, at tað var bara til eitt fátal av hesum fólkum, tí tey allarfestu áttu væl ongantið meira enn einar skógvar upp á beinini.

Sjóvinnan tykist at vera ótømandi evni fyri hugleiðingar og endurminningar, og tað fingur vit eisini í páskaðag. Einki arbeiði t.d. í sambandi við útróður tykist ov litisvert til ferð eftir ferð at verða togt úr hvørjari lykkju og lýst í romantiskari glæmu í eftirtíðini. Ætlandi hava fleiri enn tey sum minnst og skriva gleði av hesum tíðarmyndum, men eg siti sum eg sat í skúlaárunum, tá ið vit børn vóru noydd at jótta søgur sum «l Grønlandi við Knørris ár út og ár inn í lesibókini — og

keði meg!

Vit hoyrdu fyra søgur lisnar upp frá stuttstøkkappingini hjá Kvinnutíðindum. Tað vóru ikki tær søgurnar, sum fingur virðislon. Her skal ikki verða mett um ta bókmentaligu dygdina í hesum søgum, tær vóru eisini so ólíkar. Persónarnir í søgunum vóru konur við børnum. Tað er sagt, at ætlanin er at geva allar tær umleið 30 søgurnar, ið komu inn til hesa kapping. út í bók. Tá fáa vit at siggja, um skrivandi kvinnur royna at siggja seg sum part av eini størri heild, sum tær hava rætt og skyldu at ávírka. Kvinnuverðin eigur ikki at vera so trong, sum hesar søgurnar vístu.

SJÓNVARPSUMMÆLI

Johan Samuelson skrivar

Skráin í sjónvarpinum á páskum var rúgvismikil, og hetta at senda hópinn av tilfari, tá flestu fólk hava fri, er upplagt; harvið verður ikki sagt at mongd og góðska júst fylgdust at.

Sendingin um svensku gentuna Jane Horney og hennara tilveru og leiklut undir krignum hevur verið áhugaverd at sæð. Eftir filminum at døma, so fáa vit sannleikan at vita um hesa vøkru gentu, sum spældi høgt spæl í einari vandandi, men sum samtundis var ein heithjartað kvinna, sum livdi lívið, tók mogleikan sum beyðst, uttan at skeita ov nógv til politikk, hugsjónir, fjóðskap v.m., og kom sær harvið lættliga í kløtur, meiri ella minni hjá øllum portum. Men Horney hugdi fyrst og fremst eftir einstaka menniskjanum, og læt hini um politisku snildirnar í krókunum í hesi stak ódámugu tíð, og tað kom henni aftur um brekkur! Bylgjurnar ganga høgt í Danmark og Svøríki í dag um sannleikavirðið í sendingini — tað er harmiligt, tá soverðin sending sum henda verður gjørd, at søguligu veruleikarnir verða misnýttir, men í aðrar mátar ein sera góð og viðkomandi sendingir.

Sendingin av Bornholm lýsti væl lívið hjá føroysku fiskimonnum har. Aftur her fingur vit eitt talandi dømi um hvussu skjótt og uppfinsamir føroyskir fiskimenn eru til at laga seg eftir nýggjum og krevjandi kringumstøðum. Og uttan henda vilja og treiskni hjá okkara veiðmonnum, hevði neyvan verið okkum liv lagað á hesum klettum — alla somlu tíðina at bróta upp úr nýggjum og ongantið at geva skarvin yvir, tað er teirra merki. Stuttligt var at hoyra hesar fiskimenn greiða frá, hvussu móttøkan var, tá ið teir komu niður á Bornholm fyri fáum árum síðani, og vóru heldur enn ikki kældiga móttakir, og til dagin í dag, har alt tykist at ganga strúkandi og føroyski fiskimæðurnir, sum luttekur í fiskiskapinum í Eystrasalti, er vorðin enn eitt ævintýr ríkar.

Langafriðgjagdag hoyrdu vit um føroyskt trúboðaravirksemya staðni runt um í heiminum. Nú alt fleir og fleiri landsmenn royna seg á hesum serliga øki, var tað við stórum áhuga ein lýddi á. Tað, sum gekk sum ein reyður tráður íggjognum hesar samrøður, var aðalmunurin í trúboðaravirkseminum hjá bróðrasamkomuni og kirkjuní, nevniliga: kirkjunnar trúboðarar lata andaliga og

sosiala arbeiðið ganga upp í eina natúrliga hægri eind, meðan trúboðararnir hjá bróðrasamkomuni, flestu útbúnir í Amerika, so avgjørt leggja størsta dentin á andaliga arbeiðið, meðan tað sosiala kemur í aðru røð — tað undraði meg ikki sørt, serliga tá ið vit hava stórmenn á hesum øki í huga, sum t.d. Albert Sweitzer og móður Therese. Annars spurdi Zakaris so at siga allar hesar trúboðararnar, sum vóru heima og vitjaðu, somu spurningarnar um mentanararín, lívumstøður v.m. Hetta var ov fantasileyst, men hvi litið og onki um hvussu soverðið arbeiði t.d. verður fíggið?

Og meðan vit eru við tað kristiliga — sendingin um donsku sjómanskirkjuna í Brooklyn í New York var stak áhugaverd, og fingur vit á henda hátt góðan kunnleika um hvussu verður arbeitt í soverðum sjómanskirkjum runt um í heiminum — eitt arbeiði sum fevnir víða, líka frá reint praktiskum, menniskjaligum spurningum til at visa inniligan næstakærleika móti teim vitjandi. Utan iva eitt arbeiði sum er til gleði og gagn fyri sjófólk okkara, og sum vit tibetur eru við til at fígga eftir førmuni.